

Arrest

nr. 212 099 van 7 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 22 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 16 november 2017 en hebben zich vluchteling verklaard op 27 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 31 januari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 13 maart 2018.

1.3. Op 20 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 24 april 2018 aangetekend verzonden. De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van A.H.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh, Libanon, waar u van uw geboorte tot 1999 woonde. In 1999 verliet u het vluchtelingenkamp en ging u samen met uw familie in de wijk Al-Zuhur in Saida wonen. Na uw huwelijk in 2013 ging u alleen wonen en verhuisde u naar de wijk Al-Ras al-Ahmar in Ain Al-Hilweh. Op 28 of 29 augustus 2017 verliet u Ain al-Hilweh en ging u bij familie buiten het vluchtelingenkamp verblijven. Uw laatste verblijfplaats in Libanon vóór het vertrek uit het land op 19 oktober 2017 was bij uw ouders in de wijk Al-Zuhur van Saida. U heeft radiologie gestudeerd aan de al-Sahel kliniek in Beirut en behaalde in 2008 uw diploma. Tijdens uw studies werkte u ook in de bouwsector, onder andere als schilder en in bevoering. Hiernaast werkte u ook (onofficieel) als radioloog voor de Othman kliniek en de Al- Hamashari kliniek. In 2013 bent u gehuwd met J.(...) S.(...) (CG X en OV X), met wie u twee dochters heeft. Zowel uw echtgenote als uw dochters verblijven momenteel in België en hebben samen met u een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

U haalt aan dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh zeer slecht is en dat er daar regelmatig conflicten zijn. Zo was er op 8 april 2017 een zeer zware oorlog in Ain al-Hilweh en waren vier leden van de groepering van Bilal Badr die dag uw huis binnengedrongen. Omdat uw huis een goede militaire plaats was omdat het tegenover het bureau van Fatah gelegen was, wou de groepering van Bilal Badr uw huis gebruiken voor hun sluipschutters. U wou dit echter niet en had geprobeerd hen tegen te houden. U werd echter direct geslagen en weggeduwd, waarna zij het huis toch konden betreden. U zei dat het een zonde was wat zij deden, waarop zij u sloegen en zeiden dat u een bekeerling bent. Dezelfde dag nog heeft u uw huis verlaten en ging u respectievelijk bij uw ouders, schoonouders, broer en zus logeren buiten het kamp. Omdat de situatie in Ain Al-Hilweh terug rustiger geworden was, keerde u op 14 of 15 april 2017 terug naar uw woning. Gedurende enkele maanden gebeurde er niets, maar op 16 augustus 2017 had B.(...) a.(...)-B.(...), één van de personen die uw huis op 8 april 2017 was binnengevallen, een aanval uitgevoerd tegen de veiligheidscontroleposten van Fatah, waarna er opnieuw oorlog in Ain Al-Hilweh uitbrak en de groepering van Bilal Badr de controle over uw straat overgenomen had. De oorlog duurde zeven dagen en tijdens deze periode hoorde u het geluid van kogels vanuit uw huis komen. Toen u naar buiten ging zag u dat de deur van uw huis geforceerd was en begreep u dat ze boven in uw huis waren. Op 24 augustus 2017 bent u naar de veiligheidsdiensten van het kamp gegaan om klacht in te dienen tegen de leden van de groepering van Bilal Badr die uw huis binnengetroten waren. U hoopte dat op deze manier de controleposten van Fatah misschien iets dichterbij uw woning hadden kunnen komen, maar tevergeefs. Op 27 augustus 2017 was de elektriciteit 's avonds uitgevallen. U begreep meteen dat dit een valstrik was om u naar beneden te lokken en om u vervolgens te vermoorden, aangezien reeds meerdere personen op deze manier vermoord werden. U ging niet naar beneden, maar besloot de volgende ochtend wel Ain al-Hilweh samen met uw vrouw en kinderen te verlaten. Na uw vertrek had A.(...) H.(...), een vriend van u wiens broer lid is van de groepering van Bilal Badr, u gebeld en zei hij dat u niet moest terugkeren naar Ain al-Hilweh aangezien ze een fatwa tegen u afgekondigd hadden. Uit schrik om vermoord te worden door de groepering van Bilal Badr besloot u op 19 oktober 2017 Libanon te verlaten en nam u met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. In Turkije nam u opnieuw het vliegtuig om via een transitstop in Panama en Colombia uiteindelijk in Guayaquil, Ecuador, aan te komen. U bleef gedurende 14 dagen in Ecuador en reisde vervolgens met het vliegtuig naar Madrid, Spanje. U wou echter geen asiel aanvragen in Spanje en reisde via Frankrijk uiteindelijk door naar België. U kwam hier aan op 15 november 2017 en diende op 27 november 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: oude identiteitskaart, nieuwe identiteitskaart, identiteitskaart echtgenote, identiteitskaart dochters, geboorteakte, kopie van de reisdocumenten van uw kinderen, geboorteaktes van uw dochters, huwelijksakte, UNRWA-kaart, diploma van uw vrouw, kopie van uw rijbewijs, middelbaar diploma, kopie van het ervaringsbewijs van uw werk, attest van uw stage, bewijs van uw werk in de Sahel kliniek, diploma van het ministerie van gezondheid, een document van het ‘popular committee’, een document van uw wijkverantwoordelijke en een USB-stick met kopie van documenten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie CGVS, p. 4 en 12). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten geen geloof kan worden gehecht en dit om onderstaande redenen.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Allereerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie vastgesteld kan worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u tijdens de gevechten van augustus 2017 door de aanhangers van Bilal Badr uit uw huis werd gezet (zie Vragenlijst CGVS, dd. 12 januari 2018, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS rept u echter met geen woord over deze uithuiszetting hierover maar beweert u daarentegen dat u in augustus 2017 het geluid van kogels en raketten hoorde vanuit uw huis, er gewapende mannen boven en aan uw woning waren, maar zij niet persoonlijk naar u gekomen waren en u toen van uw woning bent weggevlucht (CGVS, p. 17). Daarenboven beweerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u op 24 augustus 2017 bij de veiligheidsdiensten van het kamp een klacht zou zijn gaan indienen tegen de leden van de groepering van Bilal Badr die bij elke oorlog uw huis binnentraden en schade aan uw huis veroorzaakten én dat er op 27 augustus 2017 via een valstrik een moordpoging op u had plaatsgevonden (CGVS, p. 15 en 17-18), maar repte u hier bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met géén woord over. Nochtans gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS net aan dat u mede omwille van die klacht gevisieerd wordt door de groepering van Bilal Badr en dat die mislukte moordpoging op u dé reden voor uw definitief vertrek uit Ain al-Hilweh was (CGVS, p. 17-18). Dat u dan nét deze elementen volledig onvermeld laat bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS is wel héél frappant. Daar u telkens een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Er mag immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven. In dit

verband dient er bovendien nog gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die de taal Arabisch machtig was en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Hoewel u beweert ontkomen te zijn aan een moordpoging en nog steeds gezocht te worden door de groepering van Bilal Badr (CGVS, p. 17-18), is het hoogst bevreemdend dat uw echtgenote na deze vermeende moordpoging van 27 augustus 2017 nog regelmatig naar jullie woning in Ain al-Hilweh terugkeerde om documenten en kleren te halen (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 8 en 12). Indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de groepering van Bilal Badr, is het niet aannemelijk dat uw echtgenote desondanks toch nog regelmatig terug zou keren naar de woning waar u zelf reeds meermaals lastiggevallen werd door deze groepering. Het is immers niet ondenkbeeldig dat zowel u als uw familieleden in een dergelijk geval geseind zouden staan bij de groepering van Bilal Badr. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw echtgenote een dermate groot risico zou nemen door regelmatig naar jullie woning terug te keren om enkel wat documenten en kleren op te halen. Zelfs indien uw echtgenote niet gevisieerd zou worden door de groepering van Bilal Badr blijft het terugkeren naar jullie woning in Ain al-Hilweh een groot risico inhouden, daar uw echtgenote op deze manier uw onderduikadres kenbaar had kunnen maken aan uw belagers. Het door uw echtgenote gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de groepering van Bilal Badr en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met deze groepering.

Voorts hoorden u en uw familie sinds augustus 2017 niets meer van de groepering van Bilal Badr, de organisatie die u bedreigde (CGVS, p. 18-19). Nochtans moet het voor een dergelijke organisatie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden en/of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de foto's die u neerlegt, waarop de schade aan uw woning te zien zou zijn, niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. Deze foto's hebben bijgevolg geen bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde foto's en video's van de situatie in Ain al-Hilweh, deze tonen immers geenszins de door u aangehaalde problemen met de groeperingen van Bilal Badr aan en vormen hoogstens een indicatie voor de huidige algemene situatie in Ain al-Hilweh. Hiernaast dient het CGVS vast te stellen dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document van het 'popular committee' van de PLO. Het betreft hier immers enkel een met stempel gekopieerd document waar later nog een met de hand geschreven tekst aan toegevoegd werd. Een dergelijk document is echter makkelijk manipuleerbaar en kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Daar de authenticiteit en herkomst van dit document niet nagegaan kan worden, draagt dit document geen bewijswaarde. Daarenboven kunnen noch het document van het 'popular committee' noch het document van de wijkverantwoordelijke de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen daar documenten in het kader van een asiolverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met de groepering van Bilal Badr.

Bijkomend moet hier worden opgemerkt dat u ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet bij familieleden buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh terecht zou kunnen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ouders momenteel samen met uw zus F.(...) in de wijk Al-Zuhur van Saida verblijven en dat uw broer in Al-Villat woont (CGVS, p. 4-6). Eveneens verblijven verschillende familieleden van uw echtgenote buiten het vluchtelingenkamp. Zo verblijven haar moeder, broer M.(...) en zus M.(...) samen in Al-Villat en verblijven haar zus A.(...), M.(...) en broer A.(...) respectievelijk in Saida, het Mar Elias vluchtelingenkamp in Beirut en het vluchtelingenkamp Shatila (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 4-5). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw vader als uw broer tot op heden een eigen inkomen hebben en op die manier in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Zo is uw vader bediende bij UNRWA en tekent uw broer regelmatig plannen voor een bedrijf als elektrisch ingenieur (CGVS, p. 5-6).

Ook langs de zijde van uw echtgenote hebben verschillende familieleden werk en een eigen inkomen (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 5-6). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat er binnen uw familie ook een welwillendheid is om elkaar te steunen. Zo verklaart u immers dat zowel uw zus A.(...), die momenteel in Koeweit verblijft, als enkele familieleden die in Denemarken en Groot-Brittannië wonen uw familie in Libanon soms financieel steunen (CGVS, p. 6-7). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat u reeds in het verleden op de bijstand van uw familieleden kon rekenen als jullie de situatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh te gevaarlijk vonden. Zo verklaarde u immers dat u zowel tijdens de oorlog van april 2017 als tijdens die van augustus 2017 bij familie en schoonfamilie buiten het vluchtelingenkamp verbleef (CGVS, p. 16-18). Ook kon u in de periode tussen 28 augustus 2017 en uw vertrek uit Libanon op 19 oktober 2017 terecht bij uw familie buiten het kamp (CGVS, p. 9). Hoewel u stelt dat het leven buiten het kamp duur is en u er geen werk en woning hebt (CGVS, p. 19), zijn er geen indicaties die er op wijzen dat u bij een eventuele terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh zou kunnen verblijven. Het CGVS ziet echter geen redenen om aan te nemen dat u en uw gezin, in geval van een terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, niet opgevangen zou kunnen worden door uw familie of minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Evenmin brengt u zelf concrete elementen aan die op het tegendeel wijzen.

Bijkomend blijkt dat u gedurende vier jaar hogere studies gevolgd heeft en uw vader het jaarlijks inschrijvingsgeld van \$700 zelf bekostigde (CGVS, p. 6 en 10). Dat u op kosten van uw vader hogere studies kon volgen toont aan dat u en uw familie in Libanon in een degelijke socio-economische situatie verkeerden. Voorts tonen uw hogere studies ook aan dat u over enkele nuttige troeven voor de arbeidsmarkt beschikt. Na de voltooiing van uw middelbaar onderwijs volgde u immers nog een opleiding radiologie aan de al-Sahel kliniek in Beirut, waarna u in Libanon ook voor verschillende klinieken als radioloog gewerkt hebt. Hiernaast heeft u in Libanon ook reeds gewerkt in de bouwsector, zowel als schilder als in bevoering (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook worden aangenomen dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw herkomst, studies, werkzaamheden en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de

vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielaanvraag, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS

en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van S.J.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Palestijnse nationaliteit te bezitten, een soennitische moslim van Arabische origine en een geregistreerd vluchteling van 1948 bij UNRWA te zijn. U bent afkomstig van Saida, Libanon, waar u van uw geboorte tot aan uw huwelijk op 9 juni 2013 in de wijk Al-Zuhur woonde. Na uw huwelijk ging u samen met uw echtgenoot in de wijk Ras el-Ahmar van het vluchtelingenkamp Ain Al-Hilweh wonen, waar u tot 28 of 29 augustus 2017 verbleef. De laatste weken vóór uw vertrek uit Libanon op 19 oktober 2017 verbleef u bij uw familie en schoonfamilie buiten het vluchtelingenkamp. U heeft bedrijfsbeheer gestudeerd aan het Sibilin-Instituut, waar u in 2009 afstudeerde. U heeft nooit gewerkt in Libanon. In 2013 bent u gehuwd met H.(...) A.(...) (CG X en OV X), met wie u twee dochters heeft. Zowel uw echtgenoot als uw dochters verblijven momenteel in België en hebben samen met u een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

U haalt aan dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh zeer slecht is en dat er daar regelmatig conflicten zijn. Zo was er in april 2017 een zware oorlog en werd er toen op de deur van uw woning geklopt. Toen uw echtgenoot naar beneden gegaan was om de deur te openen zag hij de terroristen van de groepering van Bilal Badr. Zij wilden naar het dak van jullie woning gaan om van daar de plaatsen van Fatah te kunnen aanvallen. Uw echtgenoot had dit echter geweigerd en werd door deze terroristen in elkaar geslagen. Hierna zijn jullie direct het kamp ontvlucht, maar na tien dagen keerden jullie toch terug omdat de situatie in het kamp rustiger was geworden. Op 16 augustus 2017 begon er echter een nieuwe oorlog en hoorden jullie het geluid van kogels vanuit jullie huis komen. Toen jullie de deur van de trap openden zagen jullie allemaal gewapende mannen naar boven lopen. Omdat de verschillende partijen op elkaar schoten, kwamen er ook kogels in jullie huis binnen. Hierop besloten jullie alles achter te laten en weg te vluchten. Later keerden jullie terug naar jullie woning in Ain Al-Hilweh. Omdat uw man wraak wou nemen op de leden van de groepering van Bilal Badr had hij hierna een klacht ingediend tegen hen. Op 27 augustus 2017 viel 's avonds de elektriciteit van uw woning plots uit, waardoor iemand naar beneden moest om de schakelaar terug aan te zetten. Jullie wisten echter dat dit een veelgebruikte tactiek was om op deze manier, via een valstrik, mensen naar beneden te lokken om hen daarna te vermoorden. Uit schrik was uw echtgenoot bijgevolg ook niet naar beneden gegaan. De volgende dag hadden jullie het huis verlaten en gingen jullie bij familie buiten het kamp wonen. Hierna hoorde uw echtgenoot via zijn vriend A.(...) H.(...), wiens broer werkt voor Bilal Badr, dat hij niet meer naar Ain Al-Hilweh mocht terugkeren omdat ze hem zouden vermoorden. Op 19 oktober 2017 besloten u en uw familie uiteindelijk Libanon te verlaten en nam u met uw eigen paspoort het vliegtuig naar Istanbul, Turkije. In Turkije nam u opnieuw het vliegtuig om via een transitstop in Panama en Colombia uiteindelijk in Guayaquil, Ecuador, aan te komen. Vervolgens reisde u met het vliegtuig verder naar Madrid, Spanje, om vervolgens door te reizen naar België. U kwam hier aan op 15 november 2017 en diende op 27 november 2017 een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming beroept u zich op de documenten die door uw echtgenoot werden voorgelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), dd. 13 maart 2018, duidelijk zwanger bleek te zijn, vormde dit geen enkel probleem om het persoonlijk onderhoud door te laten gaan en volgens het standaard procedureverloop af te werken. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde vluchtmotieven die door uw echtgenoot (H.(...) A.(...), CG: X en OV: X) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende vluchtmotieven aan. In hoofde van uw man werd reeds een beslissing genomen. Deze is ook op u van toepassing en luidt als volgt:

"Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie CGVS, p. 4 en 12). Rekening houden met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten geen geloof kan worden gehecht en dit om onderstaande redenen.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Allereerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie vastgesteld kan worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u tijdens de gevechten van augustus 2017 door de aanhangers van Bilal Badr uit uw huis werd gezet (zie Vragenlijst CGVS, dd. 12 januari 2018, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS rept u echter met geen woord over deze uithuiszetting hierover maar beweert u daarentegen dat u in augustus 2017 het geluid van kogels en raketten hoorde vanuit uw huis, er gewapende mannen boven en aan uw woning waren, maar zij niet persoonlijk naar u gekomen waren en u toen van uw woning bent weggevlucht (CGVS, p. 17). Daarenboven beweerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u op 24 augustus 2017 bij de veiligheidsdiensten van het kamp een klacht zou zijn gaan indienen tegen de leden van de groepering van Bilal Badr die bij elke oorlog uw huis binnentraden en schade aan uw huis veroorzaakten én dat er op 27 augustus 2017 via een valstrik een moordpoging op u had plaatsgevonden (CGVS, p. 15 en 17-18), maar repte u hier bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met géén woord over. Nochtans gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS net aan dat u mede omwille van die klacht gevisieerd wordt door de groepering van Bilal Badr en dat die mislukte moordpoging op u dé reden voor uw definitief vertrek uit Ain al-Hilweh was (CGVS, p. 17-18). Dat u dan nét deze elementen volledig onvermeld laat bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS is wel héél frappant. Daar u telkens een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Er mag immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven. In dit verband dient er bovendien nog gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die de taal Arabisch machtig was en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Hoewel u beweert ontkomen te zijn aan een moordpoging en nog steeds gezocht te worden door de groepering van Bilal Badr (CGVS, p. 17-18), is het hoogst bevreemdend dat uw echtgenote na deze

vermeende moordpoging van 27 augustus 2017 nog regelmatig naar jullie woning in Ain al-Hilweh terugkeerde om documenten en kleren te halen (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 8 en 12). Indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de groepering van Bilal Badr, is het niet aannemelijk dat uw echtgenote desondanks toch nog regelmatig terug zou keren naar de woning waar u zelf reeds meermaals lastiggevallen werd door deze groepering. Het is immers niet ondenkbeeldig dat zowel u als uw familieleden in een dergelijk geval geseind zouden staan bij de groepering van Bilal Badr. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw echtgenote een dermate groot risico zou nemen door regelmatig naar jullie woning terug te keren om enkel wat documenten en kleren op te halen. Zelfs indien uw echtgenote niet gevisieerd zou worden door de groepering van Bilal Badr blijft het terugkeren naar jullie woning in Ain al-Hilweh een groot risico inhouden, daar uw echtgenote op deze manier uw onderduikadres kenbaar had kunnen maken aan uw belagers. Het door uw echtgenote gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de groepering van Bilal Badr en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met deze groepering.

Voorts hoorden u en uw familie sinds augustus 2017 niets meer van de groepering van Bilal Badr, de organisatie die u bedreigde (CGVS, p. 18-19). Nochtans moet het voor een dergelijke organisatie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden en/of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de foto's die u neerlegt, waarop de schade aan uw woning te zien zou zijn, niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. Deze foto's hebben bijgevolg geen bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde foto's en video's van de situatie in Ain al-Hilweh, deze tonen immers geenszins de door u aangehaalde problemen met de groeperingen van Bilal Badr aan en vormen hoogstens een indicatie voor de huidige algemene situatie in Ain al-Hilweh. Hiernaast dient het CGVS vast te stellen dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document van het 'popular committee' van de PLO. Het betreft hier immers enkel een met stempel gekopieerd document waar later nog een met de hand geschreven tekst aan toegevoegd werd. Een dergelijk document is echter makkelijk manipuleerbaar en kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Daar de authenticiteit en herkomst van dit document niet nagegaan kan worden, draagt dit document geen bewijswaarde. Daarenboven kunnen noch het document van het 'popular committee' noch het document van de wijkverantwoordelijke de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen daar documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met de groepering van Bilal Badr.

Bijkomend moet hier worden opgemerkt dat u ook geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat u niet bij familieleden buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh terecht zou kunnen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ouders momenteel samen met uw zus F.(...) in de wijk Al-Zuhur van Saida verblijven en dat uw broer in Al-Villat woont (CGVS, p. 4-6). Eveneens verblijven verschillende familieleden van uw echtgenote buiten het vluchtelingenkamp. Zo verblijven haar moeder, broer M.(...) en zus M.(...) samen in Al-Villat en verblijven haar zus A.(...), M.(...) en broer A.(...) respectievelijk in Saida, het Mar Elias vluchtelingenkamp in Beirut en het vluchtelingenkamp Shatila (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 4-5). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw vader als uw broer tot op heden een eigen inkomen hebben en op die manier in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Zo is uw vader bediende bij UNRWA en tekent uw broer regelmatig plannen voor een bedrijf als elektrisch ingenieur (CGVS, p. 5-6). Ook langs de zijde van uw echtgenote hebben verschillende familieleden werk en een eigen inkomen (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 5-6). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat er binnen uw familie ook een welwillendheid is om elkaar te steunen. Zo verklaart u immers dat zowel uw zus A.(...), die momenteel in Koeweit verblijft, als enkele familieleden die in Denemarken en Groot-Brittannië wonen uw familie in Libanon soms financieel steunen (CGVS, p. 6-7). De situatie van uw familie is dus behoorlijk.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat u reeds in het verleden op de bijstand van uw familieleden kon rekenen als jullie de situatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh te gevaarlijk vonden. Zo verklaarde u immers dat u zowel tijdens de oorlog van april 2017 als tijdens die van augustus 2017 bij uw familie en schoonfamilie buiten het vluchtelingenkamp verbleef (CGVS, p. 16-18). Ook kon u in de periode tussen 28 augustus 2017 en uw vertrek uit Libanon op 19 oktober 2017 terecht bij uw familie buiten het kamp (CGVS, p. 9). Hoewel u stelt dat het leven buiten het kamp duur is en u er geen werk en woning hebt (CGVS, p. 19), zijn er geen indicaties die er op wijzen dat u bij een eventuele terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh zou kunnen verblijven. Het CGVS ziet echter geen redenen om aan te nemen dat u en uw gezin, in geval van een terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, niet opgevangen zou kunnen worden door uw familie of minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Evenmin brengt u zelf concrete elementen aan die op het tegendeel wijzen.

Bijkomend blijkt dat u gedurende vier jaar hogere studies gevolgd heeft en uw vader het jaarlijks inschrijvingsgeld van \$700 zelf bekostigde (CGVS, p. 6 en 10). Dat u op kosten van uw vader hogere studies kon volgen toont aan dat u en uw familie in Libanon in een degelijke socio-economische situatie verkeerden. Voorts tonen uw hogere studies ook aan dat u over enkele nuttige troeven voor de arbeidsmarkt beschikt. Na de voltooiing van uw middelbaar onderwijs volgde u immers nog een opleiding radiologie aan de al-Sahel kliniek in Beirut, waarna u in Libanon ook voor verschillende klinieken als radioloog gewerkt hebt. Hiernaast heeft u in Libanon ook reeds gewerkt in de bouwsector, zowel als schilder als in bevoering (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook worden aangenomen dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw herkomst, studies, werkzaamheden en familiesamenstelling aan, elementen die momenteel niet in twijfel getrokken worden.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten

ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.”

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een verzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon - De actuele veiligheidssituatie - dd. 8 januari 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham/Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor

Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden in de verslagperiode gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr. Van begin november 2016 tot november 2017 vielen bij geweld in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 D van de vluchtelingenconventie, merken verzoekers op dat een Palestijnse vluchteling van rechtswege in aanmerking komt om in België te worden erkend als vluchteling indien de bescherming van UNRWA om enige reden is opgehouden. Zij verwijzen in dit verband naar het standpunt van UNHCR in *“Note on UNHCR's Interpretation of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12(1)(a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* van mei 2013, waarin wordt gesteld: *“De uitdrukking “om welke reden dan ook is opgehouden” in art. 1.D, paragraaf 2 van de conventie mag niet restrictief worden geïnterpreteerd. De zinssnede omvat onder meer: (i) de stopzetting van het agentschap UNRWA; (ii) de onderbreking van de activiteiten van UNRWA or (iii) elke objectieve reden buiten de wil van de betrokkene waardoor deze laatste niet in staat is om opnieuw een beroep te doen op de bescherming of bijstand van UNRWA. Dit kan zowel betrekking hebben op hindernissen op praktisch, wettelijk of veiligheidsniveau. Objectieve redenen waardoor de betrokkene niet in staat is om opnieuw een beroep te doen op de bescherming of bijstand van UNRWA kunnen onder meer zijn:*

Gevaar voor het leven, de fysieke veiligheid, de vrijheid of andere veiligheidsredenen:

-gewapend conflict of andere situaties van geweld, civiele onrust en algemene onveiligheid en gebeurtenissen waardoor de openbare veiligheid wordt verstoord.

-Het omvat ook meer geïndividualiseerde gevaren zoals seksueel geweld, geweld gebaseerd op het geslacht, mensensmokkel en uitbuiting, foltering, onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing of willekeurige arrestatie en detentie.

Praktische, wettelijke of veiligheidsbeperkingen voor een terugkeer

-Praktische beperkingen omvatten de onmogelijkheid om terug te keren naar het territorium omwille van de afsluiting van de grenzen, wegblokkades of wegen die worden afgesloten.

-Wettelijke beperkingen omvatten het ontbreken van documenten om te reizen of terug toegelaten te worden tot het grondgebied.

-Veiligheidsbeperkingen omvatten gevaren onderweg, zoals mijnen, gevechten, oorlogsfronten, banditisme of andere vormen van geweld of uitbuiting.”

Verzoekers voeren aan dat *in casu* de bijstand door UNRWA opgehouden is te bestaan of niet langer toegankelijk is. Dit is te wijten aan (i) een extreme onveiligheid in het kamp, (ii) een ontoereikende dienstverlening van UNRWA die bovendien herhaaldelijk wordt opgeschort, (iii) de onmogelijkheid om beroep te doen op de dienstverlening van UNRWA buiten het kamp en (iv) een situatie van onmenselijke en vernederende behandeling buiten het kamp in Libanon.

Verzoekers gaan vooreerst in op de situatie van onveiligheid in het kamp. Zij citeren uit de COI Focus, *“Libanon Veiligheidssituatie”* van 8 januari 2018 die werd toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit zij afleiden dat de situatie in het kamp te onveilig is om terug te keren. Verzoekers verwijzen wat betreft de veiligheidssituatie in het kamp tevens naar hun verklaringen en de door hen neergelegde foto's van vernielingen in de hoofdstraat, op respectievelijk 20 meter en 200 meter van hun eigen woning. Zij voeren aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte geen geloof hecht aan hun verklaringen omtrent hun persoonlijke gevaarsituatie. Zij hebben aan de hand van diverse foto's immers bewijs overgemaakt dat er hevige vuurgevechten plaatsvonden vanop het dak van het gebouw waar zij woonachtig waren en in hun appartement zelf. Ter staving van het gegeven dat het wel degelijk om hun woning gaat, werden er foto's toegevoegd waarop hun dochtertje L. staat. Uiteraard zijn deze foto's bewijskrachtig: uit deze foto's kan onmiskenbaar worden afgeleid dat het gebouw, in het bijzonder het dak, werd gebruikt in het kader van de plaatselijke gevechten. De muren en het dak zitten vol met kogelgaten. Hoe kan men die kogelgaten anders gaan verklaren? Het spreekt voor zich dat de familie in deze omstandigheden diende te vluchten uit het gebouw teneinde hun eigen veiligheid te beschermen. Wanneer verzoeker verklaarde dat hij in augustus “uit zijn huis werd gezet” bedoelde hij hiermee dat de gewapende mannen het gebouw bezetten waardoor zij er niet langer konden blijven. Verzoeker verklaarde niet dat de extremisten in augustus ook effectief naar zijn appartement gingen om hem *manu militari* te verwijderen, zoals het Commissariaat-generaal verkeerdelijk voorhoudt. Zijn verklaringen zijn aldus niet tegenstrijdig. Verzoekers voeren aan dat het loutere gegeven dat een familie haar woning dient te verlaten uit schrik om anders een schietschijf te worden van de plaatselijke gewapende milities volstaat om te besluiten dat er sprake is van een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid, die tot gevolg heeft dat zij niet kunnen terugkeren naar hun woning om zich daar onder de bescherming van UNRWA te plaatsen. Eventuele bijkomende vermeende tegenstrijdigheden omtrent de klacht die werd ingediend door verzoeker kunnen naar mening van verzoekers geen afbreuk meer doen aan voormelde bewezen feiten. Wat betreft deze klacht, verwijst verzoeker bovendien naar zijn verklaringen bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij duidelijk aangaf dat het eerste verhoor hem niet in staat heeft gesteld om zijn volledige verhaal te doen. Dat verzoekster na het incident slechts één of twee keer terugkeerde naar de woning om enkele spulletjes op te halen is volgens verzoekers evenmin ter zake. Immers, verzoekster is een vrouw, terwijl de bedreigingen van de extremistische gewapende groepen

gericht zijn tegen mannen (zie COI Focus, Libanon, doelwitten van het geweld, p. 41). Dat de mannen van Bilal Badr na het vertrek van verzoeker zijn familie niet meer hebben bedreigd is ook niet ter zake aangezien zijn naaste familie niet eens in het kamp woonachtig is.

Vervolgens voeren verzoekers aan dat de dienstverlening van UNRWA ontoereikend en niet bestendig is. Uit hoger aangehaalde COI Focus blijkt immers dat de dienstverlening van UNRWA herhaaldelijk wordt opgeschort door de situatie van onveiligheid in het kamp. Deze leidt eveneens tot de beschadiging van scholen en gebouwen van UNRWA. Daarenboven heeft UNRWA te kampen met een ernstige onderfinanciering, waardoor haar diensten niet langer zullen kunnen worden gegarandeerd. Dit laatste wordt ten onrechte tegengesproken door het Commissariaat-generaal. Het rapport waarop zij zich baseert dateert van januari 2017 en is geenszins meer actueel. De Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA heeft er de stekker uitgetrokken. De nog bestaande dienstverlening van UNRWA is bovendien ontoereikend en de dienstverlening van UNRWA wordt nog verder onmogelijk gemaakt door de grote instroom van Syrische vluchtelingen in het kamp.

Verzoekers betwisten voorts dat zij zich buiten het kamp zouden kunnen vestigen. Zij voeren vooreerst aan dat nergens uit het administratief dossier blijkt of personen die zich vestigen buiten het kamp nog steeds een beroep kunnen doen op enige ondersteuning door UNRWA, wier diensten in de Palestijnse kampen zijn gelegen. Dergelijk bewijs is nochtans noodzakelijk in het licht van artikel 1D, aldus verzoekers, die stellen dat het onduidelijk is of de financiële ondersteuning die UNRWA biedt al dan niet beperkt is tot een effectief verblijf in het kamp. Evenmin wordt verduidelijkt of er zich ook scholen van UNRWA bevinden buiten het kamp, alsook gezondheidscentra voor primaire gezondheidszorg (andere dan ziekenhuizen). Indien zou blijken dat deze niet aanwezig zijn of te ver afgelegen zijn, dan zullen verzoekers genoodzaakt zijn om toch terug te keren naar het kamp en zich opnieuw te begeven in een situatie van ernstige conflicten en gevechten. Ten tweede blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij en zijn gezinsleden zich niet buiten het kamp kunnen vestigen. Volgens het Commissariaat-generaal zou verzoeker onderdak kunnen vinden bij zijn familieleden omdat hij in het verleden bij zijn familieleden zou hebben verbleven. Dit berust op een volstrekt onjuiste interpretatie van verzoekers verklaringen. Verzoeker benadrukt dat hij geen eigen woning heeft buiten het kamp en dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij hoogstens een beperkte tijd kon verblijven bij zijn familie buiten het kamp. Verzoekers voegen hieraan toe: *“Dit is logisch omdat zijn overige familieleden gewoon weg onvoldoende huisvesting hebben om hem en zijn gezin te huisvesten:*

- *Verzoekers ouders en zijn zus waren woonachtig buiten het kamp in Al Zuhur. Echter, het betreft een huurappartement dat bestaat uit twee slaapkamers, een salon, een keuken en een badkamer. Heden wonen er reeds 5 mensen in de woning (de ouders, de zus en haar twee kinderen). Het is dus te klein om verzoeker, zijn vrouw en zijn kinderen te huisvesten (adm. dossier, p 21):*

(...)

- *Zijn broer huurt een woning in Al – Villat. De broer en zijn gezin zijn zelf al afhankelijk van de financiële steun van de familie van zijn vrouw (zie infra).*

- *De mama van verzoekster woont samen met haar kinderen M.(...) en M.(...) en hun gezin. Zij wonen in een kleine woning met slechts twee slaapkamers. Haar broer M.(...) woont in Congo. Verzoekster heeft helemaal geen verblijfsrecht in Congo. Haar broer A.(...) woont in het kamp Ain al-Hilweh, waar het niet veilig is. A.(...) en A.(...) hebben zelfs helemaal eigen woning, maar wonen zelf in bij hun schoonouders. M.(...) kan verzoekers zelf evenmin bijstaan, nu zij zelf een gehandicapte zoon heeft, voor wie ze moet zorgen. Zij woont met haar eigen zoon en man in een woning met slechts 1 slaapkamer (adm. dossier, p. 41-42).*

Verder verklaarden verzoekers dat zijn broers en zussen amper genoeg hadden om voor zichzelf in te staan. Hoe zouden ze dan verzoeker, zijn vrouw en hun twee kinderen kunnen ondersteunen?

- *Verzoekers broer tekende inderdaad regelmatig plannen. Hij komt hiermee niet rond (adm. dossier, p. 22)*

(...)

- *Verzoekers vader is inderdaad bediende bij UNRWA. Hij is afvalverzamelaar en heeft amper 800 dollar per maand (adm. dossier, p. 21)*

- *Verzoeksters vader heeft geen eigen inkomsten. Hij is zelf volledig afhankelijk van materiële bijstand. Verzoeksters mama woont samen met twee van haar kinderen in een huurappartement met twee slaapkamers. Verzoekster mama heeft geen eigen inkomsten. Ze is zelf volledig afhankelijk van haar broer uit Amerika (die geen financiële steun geeft aan verzoekster) (adm dossier, p. 41)*

(...)

- *Haar broer M.(...) woont in Congo. Hij werkt als mechaniker en verdient niet goed (adm. dossier, p. 42). Haar overige broers en zussen verdienen amper genoeg om zelf rond te komen*

(...)

Bovendien verklaarden verzoekers geen financiële hulp meer te krijgen van hun familie in Europa of Amerika

(...)

- Verzoeker en verzoekster hebben geen familie in Groot-Brittannië die hen zou ondersteunen en hebben dat ook helemaal nooit verklaard.

Dat verzoekers vader de hogere studies van zijn zoon ten bedrage van 700 dollar betaalde zoveel jaren geleden kan bezwaarlijk een indicatie zijn van de huidige financiële situatie van verzoekers vader. Het bedrag van 700 dollar volstaat heden zelfs niet voor twee maanden huur. Heden zijn de huurprijzen spectaculair gestegen in Libanon ingevolge de massale instroom van Syrische vluchtelingen in het land

(...)

Verder verwijst het CGVS ten onrechte naar het gegeven dat verzoeker universitaire studies heeft gevolgd en dus werk zou kunnen vinden in Libanon. Het CGVS verliest daarbij totaal uit het oog dat hoogopgeleide Palestijnen helemaal geen toegang hebben tot de betere jobs die voorbehouden worden voor Libanezen. Bovendien vinden de meeste Palestijnen geen werk buiten het kamp, en als zij al werk vinden is het zwartwerk dat onderbetaald is.

Verzoeker woonde niet buiten het kamp, maar binnen het kamp, hetgeen meteen aangeeft dat hij afhankelijk was van werk in het kamp. Met zijn werk in het ziekenhuis kon verzoeker niet overleven (informeel zwartwerk gedurende slechts 7-12 dagen per maand). Hij ging zelfs naar Dubai voor betere kansen op werk, maar slaagde hierin niet. Toch meent het CGVS nog steeds te kunnen oordelen dat verzoeker wel werk zal vinden buiten het kamp in Libanon. Dit kan niet worden afgeleid uit de verklaringen van verzoeker noch uit de beschikbare landinformatie.”

Tot slot voeren verzoekers aan dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon op een mensonwaardige manier worden behandeld in Libanon en aldus niet geacht kunnen worden daar te verblijven. Zo hebben Palestijnse vluchtelingen geen recht op toegang tot de Libanese publieke gezondheidszorg, geen recht op toegang tot Libanese publieke scholen, geen recht op toegang tot het merendeel van de Libanese beroepen en de ambtenarij en geen recht op eigendom. Dit komt volgens verzoekers neer op een onmenselijke en vernederende behandeling door Libanon, en geeft aanleiding tot de toekenning van de vluchtelingenstatus onder artikel 1D §2.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van de PLO, diverse foto's en een aantal niet vertaalde documenten, in de inventaris omschreven als “*informatie over de financiële situatie van verzoekers gezinsleden.*”

Bij aangetekend schrijven van 16 juli 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een overzicht van de uitgaven van verzoekers vader en diens familie in de woning van de oom, een bewijs van de woonsituatie van M. en A., het Libanees decreet waaruit blijkt dat diverse beroepen verboden zijn voor Palestijnen en een bijkomende verklaring van de PLO.

Bij aangetekend schrijven van 10 september 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: mediaberichten waaruit blijkt dat de Verenigde Staten beslist hebben om elke financiële bijdrage aan UNRWA stop te zetten.

Bij aangetekend schrijven van 17 september 2018 maken verzoekende partijen de vertalingen in het Frans over van de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten.

Bij aangetekend schrijven van 1 oktober 2018 leggen verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen neer: een attest van de Palestijnse veiligheidsdiensten dd. 17 september 2018 met vertaling in het Frans. Ter terechtzitting leggen verzoekende partijen het origineel voor van dit attest, alsook de vertaling in het Frans van de bij aangetekend schrijven van 16 juli 2018 neergelegde bijkomende verklaring van de PLO en een enveloppe van DHL.

2.2.2. Op 26 september 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen worden: de COI Focus “*Libanon. Veiligheidssituatie*” van 7 augustus 2018 en de COI Focus “*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 18 september 2018.

Op 3 oktober 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: twee persberichten van UNWRA: *“Ministerial meeting on UNRWA raises remarkable US\$122 Million”* van 28 september 2018 en *“Ministerial meeting in Support of UNRWA, Co-Chair Summary”* van 1 oktober 2018.

2.3. Blijkens de bestreden beslissingen worden verzoekers uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hen de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen die hen ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, en de door hen neergelegde documenten deze appreciatie niet in positieve zin kunnen ombuigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat de UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoekers beschikken over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat zij niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (iv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.7. Het feit dat verzoekers voor hun vertrek uit hun land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoten, wordt in de bestreden beslissingen niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief

dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoekers van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoekers van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al hebben zij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoekers van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden waardoor zij omwille van redenen buiten hun invloed en onafhankelijk van hun wil verhinderd werden om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hen ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissingen kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen met de groepering van Bilal Badr.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te

zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoekers niet in staat blijkt te zijn om doorheen hun verklaringen aan te tonen dat zij zich op het ogenblik van hun vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevonden.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit motivering van de bestreden beslissingen, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoekers naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.11. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissingen wordt overwogen als volgt: *“Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld doorheen uw opeenvolgende verklaringen. Allereerst dient er te worden opgemerkt dat er een discrepantie vastgesteld kan worden tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken - DVZ) en de verklaringen die u op het CGVS heeft afgelegd. Zo verklaarde u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u tijdens de gevechten van augustus 2017 door de aanhangers van Bilal Badr uit uw huis werd gezet (zie Vragenlijst CGVS, dd. 12 januari 2018, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS rept u echter met geen woord over deze uithuiszetting hierover maar beweert u daarentegen dat u in augustus 2017 het geluid van kogels en raketten hoorde vanuit uw huis, er gewapende mannen boven en aan uw woning waren, maar zij niet persoonlijk naar u gekomen waren en u toen van uw woning bent weggevlucht (CGVS, p. 17). Daarenboven beweerde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u op 24 augustus 2017 bij de veiligheidsdiensten van het kamp een klacht zou zijn gaan indienen tegen de leden van de groepering van Bilal Badr die bij elke oorlog uw huis binnentraden en schade aan uw huis veroorzaakten én dat er op 27 augustus 2017 via een valstrik een moordpoging op u had plaatsgevonden (CGVS, p. 15 en 17-18), maar repte u hier bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met géén woord over. Nochtans gaf u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS net aan dat u mede omwille van die klacht geviseerd wordt door de groepering van Bilal Badr en dat die mislukte moordpoging op u dé reden voor uw definitief vertrek uit Ain al-Hilweh was (CGVS, p. 17-18). Dat u dan nét deze elementen volledig onvermeld laat bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS is wel héél frappant. Daar u telkens een andere versie geeft van het gebeurde, betekent dit dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst. Er mag immers van u verwacht worden dat u een duidelijk en coherent*

overzicht van de feiten kan geven. Dat u daar niet in slaagt doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas en asielmotieven. In dit verband dient er bovendien nog gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die de taal Arabisch machtig was en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Hoewel u beweert ontkomen te zijn aan een moordpoging en nog steeds gezocht te worden door de groepering van Bilal Badr (CGVS, p. 17-18), is het hoogst bevreemdend dat uw echtgenote na deze vermeende moordpoging van 27 augustus 2017 nog regelmatig naar jullie woning in Ain al-Hilweh terugkeerde om documenten en kleren te halen (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 8 en 12). Indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de groepering van Bilal Badr, is het niet aannemelijk dat uw echtgenote desondanks toch nog regelmatig terug zou keren naar de woning waar u zelf reeds meermaals lastiggevallen werd door deze groepering. Het is immers niet ondenkbeeldig dat zowel u als uw familieleden in een dergelijk geval geseind zouden staan bij de groepering van Bilal Badr. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw echtgenote een dermate groot risico zou nemen door regelmatig naar jullie woning terug te keren om enkel wat documenten en kleren op te halen. Zelfs indien uw echtgenote niet gevisieerd zou worden door de groepering van Bilal Badr blijft het terugkeren naar jullie woning in Ain al-Hilweh een groot risico inhouden, daar uw echtgenote op deze manier uw onderduikadres kenbaar had kunnen maken aan uw belagers. Het door uw echtgenote gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de groepering van Bilal Badr en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met deze groepering.

Voorts hoorden u en uw familie sinds augustus 2017 niets meer van de groepering van Bilal Badr, de organisatie die u bedreigde (CGVS, p. 18-19). Nochtans moet het voor een dergelijke organisatie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden en/of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde documenten. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de foto's die u neerlegt, waarop de schade aan uw woning te zien zou zijn, niet aantonen waar, wanneer, in welke omstandigheden of met welke intenties deze foto's werden genomen. Deze foto's hebben bijgevolg geen bewijswaarde voor de door u ingeroepen asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde foto's en video's van de situatie in Ain al-Hilweh, deze tonen immers geenszins de door u aangehaalde problemen met de groeperingen van Bilal Badr aan en vormen hoogstens een indicatie voor de huidige algemene situatie in Ain al-Hilweh. Hiernaast dient het CGVS vast te stellen dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document van het 'popular committee' van de PLO. Het betreft hier immers enkel een met stempel gekopieerd document waar later nog een met de hand geschreven tekst aan toegevoegd werd. Een dergelijk document is echter makkelijk manipuleerbaar en kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Daar de authenticiteit en herkomst van dit document niet nagegaan kan worden, draagt dit document geen bewijswaarde. Daarenboven kunnen noch het document van het 'popular committee' noch het document van de wijkverantwoordelijke de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen daar documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen dient het CGVS vast te stellen dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u aangehaalde problemen met de groepering van Bilal Badr."

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven.

Immers, waar verzoekers verwijzen naar hun verklaringen en de door hen neergelegde foto's van vernielde huizen en kogelinslagen in een woning, merkt de Raad op dat geenszins wordt betwist dat er in 2017 in Ayn al-Hilwah hevige gevechten hebben plaatsgevonden en dat hierbij zware wapens waaronder machinegeweren, mortieren en raketwerpers werden gebruikt, waardoor ook enorm veel schade werd aangericht aan gebouwen en infrastructuur. Verzoekers tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij op dat ogenblik in Ayn al-Hilwah verbleven. Uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij na hun huwelijk in 2013 naar Ayn al-Hilwah verhuisden. De door verzoekers voorgelegde UNRWA-registratiekaart, die werd

afgeleverd in 2015, vermeldt echter een registratie in Saida stad, waardoor de nodige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de beweerde verhuis naar Ayn al-Hilwah in 2013. Het loutere feit dat de dochter van verzoekers te zien is op een aantal foto's van een beschadigde woning, bewijst overigens geenszins dat het daadwerkelijk hun woning zou betreffen. Er valt immers niet uit te sluiten dat de foto's werden genomen bij een bezoek aan vrienden/kennissen in Ayn al-Hilwah. Wat er ook van zij, zelfs indien zou worden aangenomen dat het inderdaad de woning van verzoekers betreft, bewijzen de foto's slechts dat de woning beschadigd werd door kogelinslagen. Hieruit kan echter niet het minste begin van bewijs worden afgeleid ter ondersteuning van verzoekers hun verklaringen dat verzoeker persoonlijk problemen zou hebben gekend met de groepering van Bilal Badr en dat hij door deze groepering met de dood wordt bedreigd.

Voorts kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij menen dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de opeenvolgende verklaringen die verzoeker heeft afgelegd aangaande de gevechten van augustus 2017. Verzoeker verklaarde hieromtrent ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken: "(...) *Tijdens de gevechten van augustus 2017 werd ik door de aanhangers van Bilal Badr uit mijn huis gezet en vanuit mijn huis schoten ze op de leden van de Fatah beweging. (...)*" (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, vraag 3.5.). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat verzoeker hiermee bedoelde dat de gewapende mannen het gebouw bezetten waardoor zij er niet langer konden blijven, betreft dit een loutere *post-factum* verklaring die niet de minste steun vindt in het administratief dossier en die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om verzoeker zijn verklaringen alsnog verenigbaar en dus geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee verzoekers niet vermogen de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissingen in dit verband te weerleggen.

Dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming geen melding heeft gemaakt van de klacht die hij op 24 augustus 2017 bij de veiligheidsdiensten van het kamp zou hebben ingediend tegen de leden van de groepering van Bilal Badr die bij elke oorlog zijn huis binnenkwamen en schade aan zijn huis veroorzaakten, noch van het feit dat er op 27 augustus 2017 via een valstrik een moordpoging op hem had plaatsgevonden, trachten verzoekers in het verzoekschrift te verklaren, stellende dat het eerste gehoor verzoeker niet in staat heeft gesteld om zijn volledige verhaal te doen. Opnieuw slagen zij er niet in de Raad te overtuigen. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst/gewoonlijk verblijf. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, stuk 15, vragen 3.5. en 3.8.), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij niet de kans heeft gehad om 'zijn volledige verhaal te doen'. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen in zijn relaas als de door hem ingediende klacht en een moordpoging bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze feiten op enige waarheid zouden berusten. Dit klemt des te meer daar uit zijn verdere verklaringen blijkt dat hij mede omwille van die klacht geïnterviewd werd door de groepering van Bilal Badr en dat de mislukte moordpoging op hem dé reden was voor zijn definitief vertrek uit Ayn al-Hilwah. Dat hij dan net deze elementen volledig onvermeld laat bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet in ernstige mate afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle redenen heeft verteld die aanleiding hebben gegeven tot zijn vertrek, doch gevraagd of er belangrijke redenen zijn die hij toen niet heeft verteld, antwoordde verzoeker "Ja, ik

heb alles verteld.” (administratief dossier, stuk 7, p. 3). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijk cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten.

Verzoekers menen voorts dat het feit dat verzoekster na de moordpoging op verzoeker nog een aantal keer terugkeerde naar hun woning om enkele spullen op te halen geen afbreuk doet aan hun geloofwaardigheid. Zij merken hierbij op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier immers blijkt dat de bedreigingen van de extremistische gewapende groepen gericht zijn tegen mannen. Zij komen hiermee in wezen niet verder dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij er niet in slagen een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissingen, waar terecht het volgende wordt opgemerkt: *“Indien u daadwerkelijk gevisieerd werd door de groepering van Bilal Badr, is het niet aannemelijk dat uw echtgenote desondanks toch nog regelmatig terug zou keren naar de woning waar u zelf reeds meermaals lastiggevallen werd door deze groepering. Het is immers niet ondenkbeeldig dat zowel u als uw familieleden in een dergelijk geval geseind zouden staan bij de groepering van Bilal Badr. Bijgevolg is het volstrekt ongeloofwaardig dat uw echtgenote een dermate groot risico zou nemen door regelmatig naar jullie woning terug te keren om enkel wat documenten en kleren op te halen. Zelfs indien uw echtgenote niet gevisieerd zou worden door de groepering van Bilal Badr blijft het terugkeren naar jullie woning in Ain al-Hilweh een groot risico inhouden, daar uw echtgenote op deze manier uw onderduikadres kenbaar had kunnen maken aan uw belagers. Het door uw echtgenote gestelde gedrag is bijgevolg onverenigbaar met de door u voorgehouden vrees voor de groepering van Bilal Badr en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen met deze groepering.”*

Dat de naaste familie van verzoeker niet in het kamp woonachtig is, verandert voorts niets aan de appreciatie van de commissaris-generaal waar in de bestreden beslissingen wordt overwogen als volgt: *“Voorts hoorden u en uw familie sinds augustus 2017 niets meer van de groepering van Bilal Badr, de organisatie die u bedreigde (CGVS, p. 18-19). Nochtans moet het voor een dergelijke organisatie niet moeilijk zijn te achterhalen waar uw familie verblijft en wie uw ouders, broers of zussen zijn. Dat zij ondanks uw beweerde vrees voor vervolging geen pogingen meer hebben ondernomen om u terug te vinden en/of bedreigingen aan uw adres te uiten, eventueel via andere familieleden, relativeert in grote mate de ernst van de door u voorgehouden vrees én doet tevens twifelen aan de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.”*

Tot slot kunnen verzoekers niet worden bijgetreden in hun betoog dat het loutere gegeven dat een familie haar woning dient te verlaten uit schrik om anders een schietschijf te worden van de plaatselijke milities volstaat om te besluiten dat er sprake is van een ernstige situatie van persoonlijke onveiligheid, die tot gevolg heeft dat zij niet kunnen terugkeren naar hun woning om zich daar onder de bescherming van UNRWA te plaatsen. Immers, uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij hun woning telkenmale slechts tijdelijk, voor de duur van de gevechten, hebben verlaten en dat zij gedurende deze periode een veilig onderkomen vonden bij familieleden, waarna zij terugkeerden naar Ayn al-Hilwah.

De door verzoekers neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

De foto's van een beschadigde woning werden hoger reeds bij de beoordeling betrokken. De foto's en video's van de situatie in Ayn al-Hilwah vormen op zich geen bewijs van de door verzoekers aangehaalde problemen met de groepering van Bilal Badr.

Verzoekers oude en nieuwe identiteitskaart, verzoeksters identiteitskaart, de identiteitskaarten van hun dochters, verzoekers geboorteakte, de kopie van de reisdocumenten van hun kinderen, de geboorteaktes van hun dochters, de huwelijksakte, de UNRWA-kaart, het diploma van verzoekster, de kopie van verzoekers rijbewijs, zijn middelbaar diploma, de kopie van het ervaringsbewijs van verzoekers werk, het attest van verzoekers stage, het bewijs van zijn werk in de Sahel kliniek, het diploma van het ministerie van gezondheid, en de kopieën van de identiteitsdocumenten op de usb-stick, waaronder verzoekers hun reisdocumenten en identiteits- en reisdocumenten van hun ouders, tonen slechts verzoekers hun identiteit, herkomst, studies, werkzaamheden en familiesamenstelling aan, elementen welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

Het document van het 'popular committee' van de PLO en het document van de wijkverantwoordelijke worden in de bestreden beslissingen correct beoordeeld als volgt: *“Hiernaast dient het CGVS vast te stellen dat er ernstig getwijfeld kan worden aan de authenticiteit van het door u voorgelegde document van het 'popular committee' van de PLO. Het betreft hier immers enkel een met stempel gekopieerd document waar later nog een met de hand geschreven tekst aan toegevoegd werd. Een dergelijk*

document is echter makkelijk manipuleerbaar en kan door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt. Daar de authenticiteit en herkomst van dit document niet nagegaan kan worden, draagt dit document geen bewijswaarde. Daarenboven kunnen noch het document van het 'popular committee' noch het document van de wijkverantwoordelijke de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen daar documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Gezien de hierboven reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw beweringen volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen." Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt met betrekking tot het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van het 'popular committee' van de PLO. Ook het attest van de Palestijnse veiligheidsdiensten dd. 17 september 2018 en de bijkomende verklaring van de PLO kunnen door eender wie, waar en wanneer zijn opgemaakt zodat deze stukken evenmin kunnen opwegen tegen de in de bestreden beslissingen aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers hun vluchtredenen. De Raad herhaalt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielerlaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielerlaas te herstellen.

De informatie over de woonsituatie en de financiële situatie van verzoekers hun familieleden wordt onder punt 2.12. in aanmerking genomen.

De enveloppe van DHL toont slechts aan dat verzoekers post hebben ontvangen uit Saida, Libanon, niets meer en niets minder.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 18 september 2018, dewelke per aanvullende nota werd overgemaakt aan de Raad, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, uit de bij aanvullende nota van 3 oktober 2018 overgemaakte persberichten van UNRWA blijkt dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met de verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah in 2017, situatie welke anno 2018 fundamenteel is gewijzigd zoals wordt uiteengezet onder punt 2.14., naar het feit dat UNRWA tijdens de zware gevechten die plaatsvonden in 2017 haar diensten, waaronder medische zorg en onderwijs tijdelijk diende te staken, en naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, tonen verzoekers geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in hun hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Nergens uit de door verzoekers aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. In zoverre verzoekers nog aanhalen dat de nog bestaande dienstverlening van UNRWA ontoereikend is en dat de dienstverlening van UNRWA nog verder onmogelijk wordt gemaakt door de grote instroom van

Syrische vluchtelingen in het kamp, wijst de Raad erop dat nergens uit verzoekers hun verklaringen blijkt dat zij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoren of dat zij beroep dienden te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kunnen verzoekers evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hen in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. De Raad benadrukt bovendien dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in preciaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA, waardoor verzoekers niet kunnen volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar zij concreet aannemelijk dienen te maken dat zij bij terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet lopen. Uit verzoekers hun eigen verklaringen blijkt evenwel dat hun individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht aangehaald als volgt: "(...) *Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw ouders momenteel samen met uw zus F.(...) in de wijk Al-Zuhur van Saida verblijven en dat uw broer in Al-Villat woont (CGVS, p. 4-6). Eveneens verblijven verschillende familieleden van uw echtgenote buiten het vluchtelingenkamp. Zo verblijven haar moeder, broer M.(...) en zus M.(...) samen in Al-Villat en verblijven haar zus A.(...), M.(...) en broer A.(...) respectievelijk in Saida, het Mar Elias vluchtelingenkamp in Beirut en het vluchtelingenkamp Shatila (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 4-5). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat zowel uw vader als uw broer tot op heden een eigen inkomen hebben en op die manier in hun levensonderhoud kunnen voorzien. Zo is uw vader bediende bij UNRWA en tekent uw broer regelmatig plannen voor een bedrijf als elektrisch ingenieur (CGVS, p. 5-6). Ook langs de zijde van uw echtgenote hebben verschillende familieleden werk en een eigen inkomen (zie notities persoonlijk onderhoud J.(...) S.(...), p. 5-6). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat er binnen uw familie ook een welwillendheid is om elkaar te steunen. Zo verklaart u immers dat zowel uw zus A.(...), die momenteel in Koeweit verblijft, als enkele familieleden die in Denemarken en Groot-Brittannië wonen uw familie in Libanon soms financieel steunen (CGVS, p. 6-7). De situatie van uw familie is dus behoorlijk. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat u momenteel in Libanon nog steeds over een familiaal netwerk beschikt waarop u bij terugkeer, al dan niet tijdelijk, kan steunen.*

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen ook dat u reeds in het verleden op de bijstand van uw familieleden kon rekenen als jullie de situatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh te gevaarlijk vonden. Zo verklaarde u immers dat u zowel tijdens de oorlog van april 2017 als tijdens die van augustus 2017 bij uw familie en schoonfamilie buiten het vluchtelingenkamp verbleef (CGVS, p. 16-18). Ook kon u in de periode tussen 28 augustus 2017 en uw vertrek uit Libanon op 19 oktober 2017 terecht bij uw familie buiten het kamp (CGVS, p. 9). Hoewel u stelt dat het leven buiten het kamp duur is en u er geen werk en woning hebt (CGVS, p. 19), zijn er geen indicaties die er op wijzen dat u bij een eventuele terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, buiten het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh zou kunnen verblijven. Het CGVS ziet echter geen redenen om aan te nemen dat u en uw gezin, in geval van een terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, niet opgevangen zou kunnen worden door uw familie of minstens op enige bijstand van hun kant zou kunnen rekenen. Evenmin brengt u zelf concrete elementen aan die op het tegendeel wijzen.

Bijkomend blijkt dat u gedurende vier jaar hogere studies gevolgd heeft en uw vader het jaarlijks inschrijvingsgeld van \$700 zelf bekostigde (CGVS, p. 6 en 10). Dat u op kosten van uw vader hogere studies kon volgen toont aan dat u en uw familie in Libanon in een degelijke socio-economische situatie verkeerden. Voorts tonen uw hogere studies ook aan dat u over enkele nuttige troeven voor de arbeidsmarkt beschikt. Na de voltooiing van uw middelbaar onderwijs volgde u immers nog een opleiding radiologie aan de al-Sahel kliniek in Beirut, waarna u in Libanon ook voor verschillende klinieken als radioloog gewerkt hebt. Hiernaast heeft u in Libanon ook reeds gewerkt in de bouwsector, zowel als schilder als in bevoering (CGVS, p. 10-11). Bijgevolg kan ook worden aangenomen dat u over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw aan werk te geraken." Verzoekers brengen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's geen afdoende concrete, op hun persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van hun levensomstandigheden in Libanon. Immers, de uitgebreide argumentatie omtrent de woonsituatie van hun familieleden en de onmogelijkheid om bij een van deze familieleden onderdak te vinden, en de diverse documenten die ter staving van dit betoog worden neergelegd, doen niets af aan de vaststelling dat verzoekers blijkens hun verklaringen zowel tijdens de oorlog van april 2017 als tijdens die van augustus 2017, alsook in de periode voor hun vertrek uit Libanon (tussen 28 augustus 2017 en 19 oktober 2017), bij familieleden buiten het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah konden verblijven. Verzoekers brengen in het verzoekschrift en de aanvullende nota's geen overtuigende argumenten bij waarom zij in geval van terugkeer naar Libanon niet, al dan niet tijdelijk, op hun uitgebreide familiaal netwerk zouden kunnen terugvallen. Het feit dat verschillende familieleden het zich kunnen veroorloven om buiten de kampen te gaan wonen, toont overigens aan dat hun situatie behoorlijk is en dat zij het financieel beter hebben dan

de gemiddelde Palestijn in Libanon. Dit blijkt tevens uit het feit dat zowel verzoeker, zijn broer M. en zijn zus A. de mogelijkheid hadden om hogere studies te volgen (administratief dossier, stuk 7, p. 6) en ook verzoekster de kans had om te studeren (administratief dossier, stuk 8, p. 9). Wat betreft de opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker afhankelijk was van werk in het kamp en dat, gelet op het feit dat hoogopgeleide Palestijnen geen toegang hebben tot de betere jobs die voorbehouden worden voor Libanezen en dat de meeste Palestijnen geen werk vinden buiten het kamp, niet zomaar kan worden geoordeeld dat hij wel werk zal vinden buiten het kamp, benadrukt de Raad dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn studies tevens werkte in de bevoering, als schilder en in de bouwsector en dat hij na zijn studies als radioloog heeft gewerkt in de Othman kliniek en de Al-Hamsari kliniek. Verzoeker verklaarde hiermee tussen de 600 en 700 dollar per maand te verdienen (administratief dossier, stuk 7, p. 10-11). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat verzoeker over de nodige scholing, professionele ervaring en connecties beschikt om in Libanon opnieuw werk te vinden. De argumentatie in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoekers tot slot nog aanvoeren dat nergens uit het administratief dossier blijkt of personen die zich vestigen buiten het kamp nog steeds een beroep kunnen doen op enige ondersteuning door UNRWA, merkt de Raad op dat verzoekers blijkens hun verklaringen jarenlang buiten het vluchtelingenkamp Ayn al-Hilwah hebben gewoond. Zo is verzoekster afkomstig uit Saida en ook verzoeker heeft hier van 1999 tot 2013 gewoond. Bovendien blijkt uit de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd dat UNWRA-bijstand, in het bijzonder op het vlak van gezondheidszorg, ook in Saida beschikbaar is (administratief dossier, stuk 7, p. 12).

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers hun verklaringen kan worden afgeleid dat er in hun hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij hun land van gewoonlijk verblijf dienden te verlaten. Verzoekers brengen met de loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in Ayn al-Hilwah in 2017 evenmin concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het kamp actueel van dien aard is dat zij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen zodat niet kan worden aangenomen dat zij in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar zij verbleven. De Raad verwijst in dit verband tevens naar het hetgeen wordt uiteengezet onder punt 2.14..

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Müslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoekers moeten derhalve zelf concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dienen concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar hun land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM lopen, alwaar zij in gebreke blijven.

Daarnaast benadrukt de Raad nog dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met "een situatie van ernstige onveiligheid" waarbij het "de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is". Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoekers maakten doorheen hun verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Zij verklaarden slechts "*Wij als Palestijnen kennen in Libanon heel veel problemen*

met de Libanese autoriteiten op basis van onze afkomst uit Palestina. Maar dit is een algemeen probleem van alle Palestijnse vluchtelingen, niet enkel van mij." (administratief dossier, stuk 15, vraag 3.7) en *"Met Libanese autoriteiten: echte problemen heb ik niet, maar iedere keer als ik bij een Libanese controlepost aankwam moest ik zeker minimum 3 kwartier blijven staan; soms had ik afspraak met dokter, moest identiteitskaart tonen, heeft geen zin, hebben ze eigenlijk niet nodig, maar gewoon om me lastig te vallen. Discriminatie op de werkmakrt is zeer hoog. Ik heb goed gestudeerd, was zo enthousiast en gemotiveerd om te werken, maar ik werd telkens teleurgesteld omdat ik Palestijnse ben. Mijn man heeft hetzelfde probleem, kan op elk moment ontslagen worden omdat hij Palestijn is.*" (administratief dossier, stuk 18, vraag 3.7.), alsook *"72 beroepen mogen de Palestijnen niet uitoefenen in Libanon, niemand helpt op ons daar. Ten derde, de Libanese regering is zeer racistisch ten opzichte van de Palestijnen. Zij vernederen ons bij de grenscontrole van het leger.*" (administratief dossier, stuk 7, p. 15) en *"Toen ik in het kamp was en naar de dokter wou gaan, voordat wij het kamp verlieten moest wij via de Libanese controlepost gaan. Hij viel ons heel hard lastig en liet ons minstens een half uur wachten. Als ik bij de dokter moet gaan en dat mij maar vijf minuten kost, moet ik bijna altijd een uur of anderhalf uur wachten. In verband met onze medische toestand helpt de UNRWA ons niet veel. Er zijn geen kleuterscholen voor mijn dochters. Als ik mijn dochters wil inschrijven, is het op mijn kosten en ik heb zoveel geld niet. Ik heb een diploma maar heb geen werk kunnen vinden. Enkel omdat wij Palestijnen zijn.*" (administratief dossier, stuk 8, p. 12). Zij maken met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en de verwijzing naar het Libanees decreet waaruit blijkt dat diverse beroepen verboden zijn voor Palestijnen dan ook niet aannemelijk dat er in hun hoofde sprake is van discriminatie die hun leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoekers een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. De argumentatie in het verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon geen recht hebben op toegang tot de publieke gezondheidszorg, geen recht hebben op toegang tot publieke scholen, geen recht hebben op toegang tot verschillende beroepen en de ambtenarij en geen recht hebben op eigendom, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van gewoonlijk verblijf werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat zij zich bevinden in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Iedere asielaanvraag moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht. Verzoekers dienen dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in hun hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van hun fundamentele mensenrechten waardoor het leven in hun land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar zij in gebreke blijven. Verzoekers brengen ook in het voorliggend verzoekschrift en de aanvullende nota's geen concrete op hun persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat zij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie lopen, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de

dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooral nog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoekers brengen geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers over een UNRWA-registratiekaart beschikken, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekers niet over de mogelijkheid beschikken om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 8 januari 2018, toegevoegd aan het administratief dossier en de aan de Raad op 26 september 2018 overgemaakte COI Focus *"Libanon. Veiligheidssituatie"* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering

en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.15. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dienen te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoekers voorts niet aantonen dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hen van toepassing zijn.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

